

[Niels Westerby.]

spænding imellem det socialistiske og det gammelliberale på hver sin side.

Jeg anser den lovgivning, der føres igennem af socialdemokratiet og SF, for i mange henseender at være en ensidig lovgivning, hvori man går til yderligheder. Jeg mener ikke, at man lægger den fornødne forståelse for erhvervslivet for dagen, og jeg vil gerne opstille de krav, som vi i denne forbindelse kunne ønske opfyldt i praktisk politik.

Vi ønsker en virkelig slækkelse af pengepolitikken, nedsættelse af diskontoen og helst ophævelse, i hvert fald reduktion, af kreditstramningen for at hjælpe erhvervslivet til at finansiere i en tid, hvor det er så vigtigt, at der bliver investeret i vore erhvervsvirksomheder. Vi erkender, at der må en meget stram finanspolitik til, for at det skal kunne gøres, og den finanspolitik, der foreløbig er kommet til udtryk fra regeringens side, tilgodeser ikke dette formål. Det er vel også derfor, regeringen intet har gjort på det pengepolitiske område.

Vi anser den begrænsning af afskrivningsreglerne, som har fundet sted, for at være meget skadelig. Vi anser den for at være en forholdsregel, der vil forhindre en virkelig udvikling og udbygning af erhvervslivet. Vi anser det også for meget betænkeligt, at regeringen over hals og hoved begynder at lave om på kapitalbindingsreglerne, før det er blevet godtgjort eller bare sandsynliggjort, at de ikke har nogen nævneværdig indflydelse på den samlede opsparing.

På alle disse områder finder vi at man ikke just har gavnet erhvervslivets muligheder for at udfolde og udvikle sig. Vi ønsker dynamik i erhvervslivet for at kunne have fuld beskæftigelse — ja, man kan måske også sige dynamik i beskæftigelsen og den rigtige udvikling på det område. Vi ønsker dynamik i erhvervslivet for at få en stigende velstand, så vi kan løse en række af de centrale offentlige opgaver. Vi ønsker selvfølgelig ikke at medvirke til en ensidig betoning af det erhvervsmæssige eller af erhvervslivets tarv, men vil også aktivt være med til at udnytte samfundsmagten på de områder, hvor vi mener det er rigtigt. Jeg kan her henvise til mine betragtninger om jordlovene for lidt siden og mine betragtninger om fysisk planlægning. Men jeg vil også her kunne henvise til, at der virkelig

fortsat tiltrænges en meget aktiv udvikling på uddannelsesområdet.

Der er sket mange glædelige fremskridt, og undervisningsministeren kunne for nogle få dage siden konstatere, at nu var undervisningsbudgettet oppe på 3 milliarder kr. Det er et meget stort beløb, men det er ikke for stort. Der vil i de kommende år være brug for mange, mange hundrede millioner kroner hvert år til yderligere udbygning af vort uddannelsesvæsen; jeg tænker her på uddannelsen lige fra folkeskolen op til den højere uddannelse, både den almene uddannelse og den faglige uddannelse; jeg tænker på alle former for uddannelse. Vi skal i de kommende år have en meget stærk stigningstakt på dette område lige så vel som på forskningsområdet, trafikområdet og en række andre offentlige områder, og det skal ikke komme til at skorte hverken på vor bistand eller vort initiativ til at gøre en indsats på disse områder i den kommende folketingssamling.

Jeg har gerne villet præcisere disse ting for at sige, at vi mener, at både skal det offentlige gøre en aktiv indsats og det private erhvervsliv have en chance for at gøre en indsats, og den tilbageholdenhed, der er nødvendig for at klare disse ting, må ske i det private forbrug. Vi er altså tilhængere af tilbageholdenhed i det private forbrug og også på visse områder i det offentlige forbrug — men ikke i dets investering — for til gengæld at få en chance for aktivt at øge både de private investeringer og de offentlige investeringer.

Vi beklager den tendens, der ofte har været i den offentlige debat til at stille de offentlige investeringer over for de private investeringer og sige, at hvis de private investeringer skal øges, så må man skære ned på de offentlige investeringer, eller hvis de offentlige investeringer skal øges, må man holde igen på de private. Denne form for problemstilling vil vi ikke anerkende. Vi ønsker, at begge dele skal fremmes, og at man i fornøden grad må holde igen på forbruget for at kunne fremme begge dele. Derved vælger vi det, der er fremtid i. Derved ruster vi os til at hævde os i en europæisk samarbejdstid, hvor kravene vil være store, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet sammen med en række andre lande, men kravene til vor effektivitet og udvikling